

и за да се въздигне наново необходими сж години, години... А кой ще се върне? Нали никой не знае дали ще излѣзе живъ отъ позициитѣ. Тамъ вече има по две три смѣни. Всички стари войници, които заминаха въ началото сж смѣнени вече съ нови. Тия, които прекосиха Сърбия и Македония, сж оставили своитѣ кости разхвърлени по всичкитѣ обходени отъ тѣхъ мѣста, а другитѣ болни или ранени сж прѣснати изъ болницитѣ. А войната все се засилва, развихря се. Менцитѣ и бравитѣ на вратитѣ, всичко което е отъ медъ и бронзъ се събира и влачи въ Германия. Съ голи ржце се не воюва срѣщу силнитѣ и добре организирани въ техническо отношение съглашенци.

Какво ще стане съ насъ? Защо е толкова несигурно положението ни? А и защо се почна войната?

— Како, какво се замисли?—попита Храбъръ.

— Мигъръ нѣма за какво да се мисли, Храбѣре.

— Има, за много нѣща има да мислимъ, но не е сега време. Хайде, да се сбогуваме, че да вървимъ и да занесемъ на мама малко радостъ и отрада. Тя толкова много милѣе за насъ. — Две сълзи блѣснаха въ очитѣ му и той за да ги прикрие прегърна ме и нѣколко пжти ме цѣлуна въ устата. — До виждане, следъ единъ месецъ ще се видимъ пакъ.

— До виждане, Храбѣре... до виждане... поздравя мама, тати, Людмила... децата...

Смилецъ мълчеливо ми цѣлуна ржка и се остави малко по дълго въ прегръдкитѣ ми. Той ридаше. Въ неговата душа се бѣше свършило мъжеството. Азъ разбихъ напълно неговото отчаяние, но имахъ ли сили да влѣя вѣра въ душата му. Нали той вижда и ясно разбира положението, въ което се намираме. А и тамъ на село като отидатъ, нищо друго освенъ мизерия нѣма да видатъ и тѣ ще се върнатъ не съ радостъ на фронта, а съ томяща тжга и загубили напълно вѣра въ податнитѣ сили на народа. Цѣлия стопански животъ е дезорганизиранъ, безполезенъ...

— Хайде, до виждане деца... До виждане, че и менъ толкова болни ме очакватъ... Хайде, вървете и зарадвайте мама... Тя толкова много иска да ви види. —